

Írta: Major Zoltán

2018. március 31. szombat, 17:17

Húsvét előtt, nagyszombaton mutatja be a Bóbita Bábszínház Keresztesi József **Mit eszik a micsoda?** című, gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt kiváló szórakozást nyújtó verseskötetének bábszínpadra álmódott változatát. A próbahéten Veres Andrással, a darab rendezőjével beszélgettünk a versek szerepéről és darabbá formálhatóságáról, improvizációról és arról, hogy mikor van kész egy előadás. (Fotó: Bóbita Bábszínház)

- Hogyan találtak egymásra Keresztesi József könyvével és miért szeretett volna bábszínházi előadást rendezni belőle?

- Nem színházi emberként, hanem édesapaként találkoztam a könyvvel, a gyermekeimnek vettem meg. Amikor a kötet verseit felolvastam nekik, nemcsak őket, hanem engem is magával ragadtak. A sorok benne maradtak a fejünkben, sőt egyes mondatok szállóigékké váltak a családban. Amikor nekiálltam az előadást előkészíteni, azért választottam a Bóbitát, mert már dolgoztam itt korábban, *A kis habléány* című előadást rendeztem. **Matta Lórántot** nagyon jó színésznek tartottam – nézőként, mert még nem dolgoztunk együtt. Így született meg bennem a gondolat, hogy Lóránttal szeretnék ezekből a versekből egy szólóelőadást létrehozni (ami ebben a formájában nem igaz, mert

Balog Zita

és

Kalocsányi Gábor

zenei játéka szintén fontos az előadás szempontjából). Amikor az ötlettel megkerestem

Sramó Gábort

, a Bóbita igazgatóját, mondta, hogy Lóriék már meg is tartották a zenés könyvbemutatót, így nyitott kapukat döngettem. Ráadásul, amikor felkértem

Bartal Kiss Ritát

- aki a díszletet, a bábokat, a teret tervezte – kiderült, hogy ő már nagyon régóta ismeri

Keresztesi Józsefet

, így több szál egyszerre ért össze és nem volt kérdés a színpadra vitel.

- A könyv egy versgyűjtemény, ami a nyelvi játékokra és a humorra épít. Hogyan lehet ezt egy dramaturgiai szála felfűzni?

- Igen, ez nagy feladat és még nagyobb izgalom, ha versekből csinálunk előadást. Nekem már van benne tapasztalatom, rendkívül fontosnak érzem, hogy a gyerekeknek a lírát is megmutassuk. Belső dramaturgiája mindenképpen van egy ilyen előadásnak, ami nem feltétlenül a megszokott, szövegben rejlő történetmesélésre épül. Itt például, mivel nagyon sok vers az étkezéssel foglalkozik, egy furcsa figura egy napjára fűztük fel a darabot, aki ki se teszi a lábát a konyhából, de közben beutazza az egész világot. Ez egy kaland, én is nagyon izgulok, hogy mit fognak hozzá szólni, hiszen nincs megszokott történet, hanem képeket, játékokat, hangulatokat idézünk. Ha jól tudjuk kezelni a versek hangulatát és ritmusát, akkor a gyermeket kézen fogva tudjuk vezetni, ez Lóri feladata.

- Mire számíthat, aki beül erre a kalandra? Hogyan lehet egy főként a fantáziára épülő világot vizuálisan megjeleníteni?

- Keresztesi Józsi verseiben nagyon sok humor van, néha viszont elgondolkodtatni is tud. A humor ráadásul Lórinak is erős fegyvere, szerencsére itt a két erő összeadódik. Nem Józsi verseire akartunk koncepciót gyártani, hanem megerősíteni, képpé, ritmussá varázsolni, ami bennük van. A főszereplő a magyar nyelv, az arra való rácsodálkozás és a vele való játék. Az előadásban főként konyhai eszközöket használunk, nem hagyományos bábokat. A gyerekek nagyon könnyen elfogadják, hogy bármiből lehet bármi. Ha két dobozt összeillesztek, akkor az addig orrszarvú, amíg én akarom, majd szétszedem. Ritával nagyon sokat beszélgettünk, hogyan álljunk neki, hiszen annyi szereplő van benne, amiből rengeteg a létező, de van jó néhány nem létező lény is. Azt gondoltuk, felesleges, öncélú és működésképtelen lenne, ha sok bábót csinálnánk. Nem kell elkészítenünk a gorillát, a kecskét, a lápi trottyot, hanem korlátozott eszközökkel és a fantáziánkkal játszunk. A darabban természetesen színházi hatások is vannak, de az alapkiindulás a tárgyjáték volt, hiszen ahogy Józsi is a verseiben össze nem illő dolgokból alkot egy nagyon szép egészet, mi is ezt igyekeztünk képben létrehozni.

- Mennyire ad lehetőséget a darab, illetve Ön, hogy új ötletek, improvizációk szülessenek? Mennyire partner ebben Lóránt?

- Lóránt nagyon kreatív művész, percenként záporoznak belőle az ötletek, megoldási javaslatok. Én ennek nagyon örülök, ezért is mertem ebbe a darabba belevágni. Ilyen előadást nem lehet úgy megcsinálni, hogy hozunk egy „kottát” és azt ráhúzzuk a színészre. Az egésznek belőle kell jönnie és szerencsére ő ebben nagyon jó partner, úgy érzem, jól tudunk egymásra hatni.

- A darabban a zenének is fontos szerep jut. Megzenésített verseket hallhatunk, vagy a hangok egy újabb szintet is hozzáadnak az előadáshoz?

- A hangok szerepe két részre osztható. Egyrészt van benne néhány vers, ami meg lett zenésítve, így azokat eljátsszuk és elénekeljük, helyenként pedig hangulatként, effektként van jelen, szerényen a háttérben. Én ezeket a dalokat is „örököltem”, hiszen a könyvbemutatóra a Bóbita társulata már megzenésítette őket. Ezeket használjuk áthangszerelve, az előadáshoz igazítva. Nem hoztam magammal egy új zeneszerzőt, hogy újra megzenésítsük, mert a színészek nagyon szépen megoldották ezt.

- Február közepén már volt egy bemutatója idén, Szombathelyen, a Mesebolt Bábszínházban mutatták be *A hazudós egér* című mesét, amit Ön rendezett. Pár héttel később pedig már a Bóbitában rendez. Mennyire sűrű ez az évad Önnek, átlagosnak számít?

- Nem sűrűbb, mint szokott, mert az átlagosnál több előadást nem hoztam létre, csak most közelebb kerültek egymáshoz. Ebben az évadban ez az utolsó bemutatóm. Viszont most gondoltam bele, hogy a két darab mennyire rímel egymásra: ugyan a szombathelyi egy Lázár Ervin mesére épül, de a *Mit eszik a micsoda?*-hoz hasonlóan az is nagyon intim, személyes, történetmesélős előadás, apró eszközökkel megoldva, ahol minden a fantáziára van bízva.

- A *Mit eszik a micsoda?* bemutatója március 31-én lesz, utána viszont április közepéig, több alkalommal játsszák, naponta kétszer is. Milyen érzésekkel várja a premiert?

- Izgulok, izgulunk, hogy milyen lesz a fogadtatása. A gyerekeknek szóló előadás – és ez egy természetes folyamat – nem a bemutatón van kész, szerencsére nagyon direkt visszajelzéseket

Mit eszik a micsoda? – főszerepben a magyar nyelv és a fantázia

Írta: Major Zoltán

2018. március 31. szombat, 17:17

kapunk tőlük. Ha látjuk rajtuk, hogy már nagyon unatkoznak, akkor nekünk kell változtatni, és nem szabad elvárni tőlük, hogy elviseljék és hozzászokjanak. Az ilyen darabok gyermekközönsége mind életkorban, mind érdeklődésben nagyon vegyes. Nehéz elérni, hogy mindenki megtalálja benne a maga örömét és a maga gondolatait.

- A gyerekei megnézik az előadást?

Persze, jönnek szombaton. Ők már megszokták a színházat, és tudják kívülről a verseket, de nagyon várják a bemutatót.